

เทศน์อบรมพระสงฆ์และฆราวาส
ณ วัดป่าดานวิเวก อ.ไช้พิสัย จ.หนองคาย
เมื่อวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๕๐
เวลาประมาณ ๑๓.๐๐ น.

ชาตินี้เป็นชาติที่เลิศแล้ว

(เวลาประมาณ ๑๐.๐๐ น. ท่านนายกรัฐมนตรี พล.อ.สุรยุทธ์ จุลานนท์
เดินทางมาร่วมพิธีทอดผ้าบังสุกุล และกล่าวอนุโมทนา จากนั้นเดินทางกลับ)

พล.อ.สุรยุทธ์ จุลานนท์ กล่าวอนุโมทนา

“กราบนมัสการพระคุณเจ้า พี่น้องที่มาร่วมในพิธีทอดผ้าบังสุกุลในครั้งนี้
นับว่าเป็นการทำกุศลร่วมกัน อันจะเป็นประโยชน์แก่พุทธศาสนา แก่ความสุข แก่ความ
เจริญรุ่งเรืองของบ้านเมืองของเรา ซึ่งจะได้บำเพ็ญอุทิศส่วนกุศลให้แก่พ่อแม่ผู้มี
พระคุณ บรรพบุรุษ นักรบทั้งหลายที่ได้เสียสละชีวิตเพื่อปกป้องบ้านเมืองของเรา ให้
อยู่เย็นเป็นสุขมาตราบเท่าทุกวันนี้ นับว่าเป็นบุญกุศลที่พี่น้องทั้งหมดได้มารวมกันอยู่ ณ
ที่นี่ แล้วได้มีโอกาสที่ทำบุญร่วมกัน ขอขอบคุณและขออนุโมทนาในจิตอันเป็นกุศลของ
ทุกๆ ท่านไว้ ณ ที่นี้ด้วย” (สาธุ)

หลวงตาเริ่มแสดงพระธรรมเทศนาเวลาประมาณ ๑๓.๐๐ น.

“ที่พวกเรานั่งเวลานี้มีตั้งแต่เสื่อธรรมชาติ นี่เห็นเห็นไหม เรานั่งอย่างนี้เป็นเสื่อ
ธรรมชาติ ครูบาอาจารย์ของเรานับแต่พระพุทธเจ้าลงมาท่านอยู่ตามหลักธรรมชาติ
อย่างนี้ ท่านไม่หุหุราฟุฟ้าเหมือนพวกเราลูกพระพุทธรเจ้า แต่มันแข่งหน้าแข่งหลัง
เหยียบหัวพระพุทธรเจ้าไป เพราะความฟุ้งเพื่อเห่อเหิมไม่รู้จักประมาณ ทั้งการอยู่การ
กินการใช้สอยทุกสิ่งทุกอย่าง แสดงออกด้วยความฟุ้งเพื่อเห่อเหิม เป็นการเหยียบหัว
พระพุทธรเจ้าไป พระพุทธรเจ้าไม่มีคำว่าฟุ้งเพื่อเห่อเหิม ตีตดินแบบไม่มีหลักมีเกณฑ์ เรา
เป็นลูกชาวพุทธขอให้พากันมีหลักมีเกณฑ์

วันนี้ก็เป็นวันธรรมสวนะ เป็นวันพึงอรรถพึงธรรม ควรจะได้อรรถได้ธรรมไป
เป็นคติเครื่องเตือนใจ พระท่านมาสถานที่นี้มาจากที่ภาวนาอบรมจิตใจ คือจิตใจนี้เป็น
ตัวตติตติตติ ในโลกธาตุนี้ไม่มีอะไรตติตติยิ่งกว่าจิตใจ กองทุกข์สามโลกธาตุมารวมอยู่
ที่ใจของแต่ละดวงๆ ทั้งหมด ไม่มีที่รวมแห่งความทุกข์ และไม่มีที่รวมแห่งความสุข
ความทุกข์สามแดนโลกธาตุมารวมอยู่ที่หัวใจของแต่ละรายๆ ที่ก่อไฟขึ้นมาให้เป็นทุกข์
เป็นพินเป็นไฟเผาหัวใจตนเองเป็นทุกข์มาก ตกนรกทั้งเป็น

ผู้ที่ท่านมีศีลมีธรรมมีการอบรมภาวนา มีตั้งแต่ระดับดับไฟ รากคุดินา โทสคุดิ
นา โมหคุดินา ความตติตติตติ รากะตติตติตติเป็นไฟกองหนึ่งเผาหัวใจไม่หยุดไม่

หย่อน ถ้ามีการส่งเสริมมันมากเท่าไรยิ่งเป็นไฟเผาหัวอก จะเป็นจะตายทั้ง ๆ ที่ชีวิตลมหายใจยังอยู่นั้นแหละ จึงเรียกว่าราคะคึกิณ ราคะเวลามันเกิดแล้วไม่มีใกล้มีไกล ไม่มีหน้ามีหลัง มันเผาไปได้หมด เรียกว่า ราคะคึกิณ คือเป็นไฟไปด้วยกัน ไฟนี้จ่อเข้าไปตรงไหนเผาไหม้ตลอด ๆ ราคะตัณหาจ่อเข้าไปตรงไหนก็เช่นเดียวกัน

โทสคึกิณ คือความโมโหโทโสไม่รู้สูงรู้ต่ำ ไม่รู้บุญรู้คุณ ไม่รู้บุญรู้บาป ก็คือโทสคึกิณ เวลามันเกิดแล้วมันลบล้างเป็นพื้นเป็นไฟเผาไหม้ไปได้หมด ท่านจึงว่าโทสคึกิณ คือไฟไหม้หัวใจของสัตว์โลก สัตว์โลกเดือดร้อนวุ่นวายเพราะโทสคึกิณ เราส่งเสริมความโมโหโทโสเข้าสู่ภายในใจแล้วเผาใจของเราก่อนอื่น เมื่อเผาใจเราแล้วก็ออกไปเผาใจคนอื่นให้ได้รับความกระทบกระเทือนเดือดร้อนทั่วหน้ากันไปหมด ขึ้นอยู่กับโมหคึกิณคือความโง่เง่าเต่าตุ่น ความไม่มีเหตุมีผลภายในใจ ต้องการอะไรก็จะให้ ได้สมใจ ๆ ไม่คำนึงถึงว่าสิ่งนั้นผิดหรือถูกต้องชั่วประการใด มันเผาไปได้หมดโมหคึกิณ คือความลุ่มหลงได้แก่ไฟเผาโลกนั้นแหละ จะเป็นที่ไหนไป

วันนี้พี่น้องลูกหลานทั้งหลายมาเป็นจำนวนมาก มีพระเจ้าพระสงฆ์จำนวนมาก เช่นเดียวกันที่ตั้งใจประพฤติปฏิบัติอรรถธรรม เพื่ออบรมธรรมเข้าสู่ใจให้มีความสงบเย็น มองเห็นบุญเห็นบาปซึ่งมีมาดั้งเดิมได้อย่างชัดเจนประจักษ์ใจสำหรับผู้อบรมจิตตภาวนา ผู้ไม่เคยอบรมจิตตภาวนาบุญบาปจะท่วมท้นอยู่ในหัวใจจนตายทั้งเป็น เพราะไฟความชั่วช้าลามกเผามันก็ไม่รู้ตัว เพราะไม่ได้ดูตัวใจตัวก่อไฟเผาหัวใจตนเอง

ผู้ประพฤติปฏิบัติธรรมย่อมดูหัวใจตนเอง ว่ามันติดมันตันไปจากใจนี้เท่านั้น โลกธาตุเขาอยู่ตามสภาพของเขา แต่จิตใจนี้เป็นตัวคึกิณตัวคะนองเที่ยวติดเที่ยวเดิน เที่ยวสำคัญมั่นหมายว่าอันนั้นดีอันนี้ไม่ดี คนนั้นดีคนนี้ไม่ดี ดูตั้งแต่สิ่งอื่น วัตถุอื่น คนอื่น ไม่ดูตัวเอง วันยังค่ำก็ตายทั้งเปล่า ๆ ถ้าใครเป็นนักภาวนาจะต้องย้อนเข้ามาดูจิตใจตัวเองตัวคึกิณตัวคะนอง แล้วก็จะได้เหตุได้ผลจากจิตที่มันแสดงฤทธิ์เดชเผาตัวเองตลอดเวลาไปโดยลำดับ แล้วจะแก้ไขตัดแปลงให้เป็นความสงบสุขลงในจิตใจได้

เพราะฉะนั้นท่านจึงสอนให้ภาวนา การภาวนาคือการมาดูจิตใจตัวเอง ทุกสิ่งทุกอย่างตาเพื่อดู เห็นทั่วโลกธาตุก็เห็นแต่ละกิเลสไม่ได้ หูก็ฟัง ฟังทั่วโลกธาตุนั้นแหละ มีอะไรที่เป็นวิสัยของหูมันฟังได้ทั้งนั้นแต่ไม่ละกิเลส ฟังมันฟังเพื่อสั่งสมกิเลส ตาหูจมูก ลิ้นกายสัมผัสสัมพันธ์กับสิ่งใดเพื่อกิเลส ส่งเสริมกิเลสให้เผาตัวเองทั้งนั้น มันไม่ได้เป็นอรรถเป็นธรรม ถ้านักภาวนาแล้วตาเห็นสิ่งใดเป็นอรรถเป็นธรรมขึ้นมา พินิจพิจารณา วิพากษ์วิจารณ์ในสิ่งที่รู้ที่เห็นที่เป็น ที่ได้ยินได้ฟังเข้ามาพินิจพิจารณา สิ่งใดไม่ดีก็คัดออก ๆ สิ่งใดที่ดีก็พยายามสั่งสมเข้าไปให้มากภายในจิตใจ ท่านจึงเรียกว่านักภาวนา

พระพุทธเจ้าเป็นนักภาวนา ได้เป็นศาสนาประจำโลกแห่งชาวพุทธของเราอยู่เวลานี้ก็คือพระพุทธเจ้า ทรงกระจายความรู้ความเห็นที่เกิดจากการภาวนา เป็นโลกวิทูรู้แจ้งโลก ทั้งโลกนอกโลกในตลอดทั่วถึง โลกผีโลกคน โลกสัตว์นรกอเวจี โลกเทวบุตร เทวดา อินทร์ พรหม จนกระทั่งถึงนิพพาน ไม่มีใครจะรู้เห็นชัดเจนยิ่งกว่าพระพุทธเจ้า จึงเรียกว่าโลกวิทู รู้แจ้งโลกหมด โลกสมมุติทั้งหลายก็รู้แจ้ง โลกวิมุติจะเรียกว่าโลกอันหนึ่งก็ได้ก็คือพระนิพพาน เป็นสถานที่อยู่ของท่านผู้บริสุทธิ์ใจ หาความทุกข์แม้เม็ด หินเม็ดทรายไม่มีที่จะเข้าไปรบกวนใจ มีแต่ความสุขเป็นบรมสุขก็คือจิตตภาวนา

เพราะฉะนั้นเราทั้งหลายวันนี้ได้มาทอดผ้าป่า มีอาจารย์ทวยเป็นหัวหน้าศรัทธาใหญ่ ก่อตั้งก่อรากก่อฐานขึ้นมาให้ศรัทธาทั้งหลายได้ระลึกถึงกันทั่วประเทศเขตแดน ตั้งที่มานี้มีจำนวนไม่น้อย ผู้ที่ท่านทราบที่ท่านโฆษณาว่ากล่าวถึงการกุศลผลบุญผลทาน เพื่อเป็นความดีงามแล้วก็ยกเราไปสวรรค์นิพพานนั้น อยู่ไกลจากเรานี้ไม่ได้มากก็มีจำนวนมาก พวกเรามา ได้ยินได้ฟังแล้วก็มากมีจำนวนมากเท่าที่เห็นอยู่ที่นี่ คืออาจารย์ทวย ท่านเป็นสื่อเบิกทางกุศลให้พี่น้องทั้งหลายได้บำเพ็ญ ถ้าท่านไม่ตั้งเหตุขึ้นมาที่นี่ พวกเราทั้งหลายก็จะไม่ได้มารวมกันที่นี่

เวลามาที่นี่ตาก็เป็นธรรม หูก็เป็นธรรมไป ตาได้เห็นแต่สิ่งที่ดีงาม หูได้ฟังเสียง อรรถเสียงธรรม มีความรื่นเรริงบันเทิงภายในจิตใจ เรียกว่าตาหูจมูกลิ้นกายใจของเรา เป็นมงคลไปตามๆ กันหมด กับเจ้าของที่เกิดมาจากการได้ยินได้ฟังเสียง อรรถเสียงธรรมที่ท่านโฆษณาว่ากล่าว ว่า วันนี้เป็นวันบำเพ็ญกุศลทอดมหาบังสุกุล หรือทอดผ้าป่า การทอดผ้าป่าดังที่ท่านเห็นนี้กองผ้าขาวนี้กองเท่าภูเขา ท่านทั้งหลายโปรดทราบ ว่า ผ้าป่าเหล่านี้จะนำไปช่วยคนทุกข์คนจนยากเย็นเข็ญใจทั่วประเทศเขตแดน ไม่มีกำหนดกฎเกณฑ์ ที่ไหนบกพร่องที่ไหนขาดเขินก็เฉลี่ยเพื่อแผ่กันไปทั่วประเทศไทยของเรา

ถายนี้ก็จะถายเพื่อหลวงตาบัว หลวงตาบัวก็แบมือไว้แล้ว ไม่มีคำว่ากำ ที่จะเก็บหอมรอมริบเข้ามาหาตนเองด้วยความตระหนี่ถี่เหนียวอย่างนี้เราไม่มีในใจ มีตั้งแต่ความเมตตาสงสารเปิดโลกธาตุ เมื่อวัตถุไทยทานมีมากมีน้อยจะไหลออกไปตามวัตถุมากน้อยนั้นแหละ ด้วยอำนาจแห่งกระแสของเมตตาธรรม ไปที่ไหนให้เย็นไปที่นั่น คนมีบุญมีทานมีการกุศลจิตใจเป็นธรรมไปที่ไหนเย็นไปหมด คนมีตั้งแต่ความตระหนี่ถี่เหนียวไปที่ไหนติดตันอันตื้น แม้ที่สุดญาติมิตรทั้งหลายก็ไม่ค่อยมี เวลาตายแล้วคนที่จะไปเผาศพก็ไปอย่างหยาบแหยมๆ ไม่มาก เพราะอะไร เพราะตัวเอวอนั้นแหละปิดทางตัวเอง

เวลามีชีวิตอยู่มีตั้งแต่ความตึบตันอันตู่ ความเห็นแก่ได้แก่เอา ความคดความโกง ความริตความไถ พอได้ทำไหนเอาทำนั้น คนประเภทนี้ปิดหนทางแห่งความดีงาม สுகติโลกสวรรค์ไม่มีทางที่จะได้รับได้ไปกับเขาได้อยู่กับเขาแหละ แต่เป็นทางแห่งความทุกข์ความทรมานเป็นลำดับ จนกระทั่งถึงนรกอเวจี นี่เป็นทางเปิดโล่งไปเพื่อคนตระหนี่ถี่เหนียว คนเห็นแก่ตัว เห็นแก่ได้แก่เอา คนที่มีแต่ความคดโกงริตไถนี้เปิดทางโล่งให้คนประเภทนี้ลงไป

เพราะฉะนั้น สัตว์นรกที่ไปจมอยู่กันจำนวนมากมายนั้นจึงมีมากที่สุดเลย พระพุทธเจ้าท่านไม่ทรงพรรณนาเฉยๆ ท่านรู้กระทั่งถึงว่าสัตว์ที่ตกอยู่ในนรก เช่นอเวจีมหานรกนี้มีแต่พวกกรรมหนักๆ ที่ตกอยู่ในนรก พระองค์ทรงทราบหมดว่าสัตว์แต่ละตัวๆ ที่ไปตกอยู่ในนรกอเวจีนี้เขาทำบาปทำกรรมอะไรเขาถึงได้มาตกนรกหลุมนี้ หลุมอื่นๆ ก็เหมือนกัน ใครตกนรกหลุมไหนก็มีสายแห่งกรรมของตนที่ได้สร้างมาๆ ไม่ใช่อยู่ๆ ก็จับคนดีๆ เข้าไปยัดใส่คุกใส่เรือนจำ ไม่ใช่อย่างนั้น

คนที่ไปติดคุกเขาต้องหาเหตุผล แม้จะผิดพลาดบ้างหลักฐานพยานแห่งกรรมของตัวนั้นแหละมันมัดตัวเองให้ติดคุกได้ คนบริสุทธิ์ติดคุกมีเยอะนะในเรือนจำ แต่กรรมของตนที่เคยสร้างไว้มันไม่บริสุทธิ์ ถึงเจ้าของบริสุทธิ์ในปัจจุบันแต่อดีตเจ้าของเป็นคนชั่วคนลามก ทำแต่ความชั่วช้ำลามก ที่นี้กรรมเปิดเผยตลอดเวลา นตฺถิ โลเก รโห นาม คำว่าที่ลับไม่มีในโลก แจ้งกระจายออกไปหมดจากผู้ทำ คนอื่นไม่เห็นตัวเองก็เห็น คนอื่นไม่รู้ตัวเองก็รู้ กรรมอันนี้เองเป็นกรรมที่เปิดเผย ทำสัตว์นรกทั้งหลายให้ไปตกนรก

เจ้าของจะไม่รู้บาปกรรมอย่างไรก็ตาม ต้องพระพุทธเจ้าคือศาสดาองค์เอก ทรงโลกวิทูรู้แจ้งโลก ทรงเล็งพระปัญญาพระปรีชาญาณลงไปเห็นหมด สัตว์ที่ตกนรกนั้นนะมีจำนวนเท่าไรก็ทรงทราบหมดด้วย แล้วสัตว์แต่ละรายๆ ตั้งแต่อเวจีมหานรกขึ้นมาโดยลำดับ คนนี้รายนี้สัตว์นรกตัวนี้ทำกรรมอะไรทำบาปอะไรถึงได้มาตกนรกหลุมนี้ๆ ได้เสวยกรรมอยู่อย่างนี้ๆ ไม่ใช่อยู่ๆ เขาจับสัตว์ตกนรกไปเลย เหมือนอยู่ๆ จับคนดีไปใส่คุกใส่ตารางอย่างนี้ไม่มี นอกจากจับผิดด้วยหลักฐานพยาน กรรมของตนมันมัดเข้าเท่านั้นละ ถึงบริสุทธิ์มันก็ไม่บริสุทธิ์ในกรรมเก่าของตัวเอง ก็ติดคุกจนได้

ที่นี้คนที่ไปติดคุกก็เป็นเช่นนั้น แล้วสัตว์ที่ไปตกนรกก็เป็นเช่นเดียวกัน ไปตกนรกก็หลุมมีจำนวนมากเท่าไรๆ พระพุทธเจ้าทรงทราบหมดเลยว่าสัตว์นกรายนี้ได้เคยทำบาปทำกรรมประเภทนั้นๆ มา รวมลงแล้วบาปกรรมสมควรจะให้มาตกนรกหลุมนี้ก็ได้อีกมาตกนรกหลุมนี้ อย่างนี้เป็นต้น แต่ละรายๆ มีสาเหตุแห่งการทำกรรมมาก

น้อยมาด้วยกันทั้งนั้น รวมแล้วจึงเป็นสัตว์นรกด้วยกัน ควรจะเป็นสัตว์นรกหลุมไหน ก็ไปตามกรรมของตน เช่นอเวจีมหานรกนี้เป็นบาปกรรมที่หนักมาก

บาปกรรมที่หนักมากท่านยกไว้ว่า อนันตริยกรรมห้า ๑.ฆ่ามารดา ๒.ฆ่าบิดา ๓.ฆ่าพระอรหันต์ ๔.ทำลายพระพุทธรูปเจ้าแม่ไม่ตายก็ตาม ๕.ยุยงส่งเสริมให้พระเจ้าพระสงฆ์ที่มีความพร้อมเพียงสามัคคีกันให้แตกร้างจากกัน กรรมทั้งห้านี้ท่านเรียกอนันตริยกรรม กรรมอันนี้ถ้าใครได้รับแล้วนั้นมีความทุกข์ไม่มีระหว่าง ท่านเรียกว่าอนันตริยะ ไม่มีช่อง ไม่มีระหว่าง แม้ชั่วฟ้าแมบแล้วได้รับความสุขความสบายขณะที่ฟ้าแมบหรือฟ้าแลบอย่างนี้ไม่มี มีทุกข์อยู่เป็นประจำตลอดตั้งแต่วันตกรกที่กัปกี้กัลป์กว่าจะได้พ้นทุกข์ขึ้นมา ก็เพราะกรรมของตัวเองเป็นผู้ทำเอาไว้ด้วยความคึกคะนองตามใจที่กิเลสมันชอบ

อยากทำอะไรไม่คำนึงถึงบาปถึงบุญ แล้วทำลงไปด้วยความพอใจ ความพอใจมันเป็นใจหยาบโลน เป็นใจที่หยาบซ้าลามก มันทำตั้งแต่ความชั่วซ้าลามก ฆ่าคนทำได้ แม้ที่สุดฆ่าพ่อฆ่าแม่ก็ฆ่าได้ ทำลายพระพุทธรูปก็ได้ ฆ่าพระพุทธรูปก็ฆ่าได้ ตายไม่ตายไม่สำคัญ ทำสงฆ์ให้แตกจากกันมันก็ทำได้ เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วกรรมอันนี้ทำไม่ถึงเป็นไปไม่ได้ เพราะเหตุมันพาเป็น เหตุมันทำสายทางให้แล้วผลก็ต้องเดินตามเหตุนั้นแหละเรื่อย

เพราะฉะนั้นนรกจึงไม่ว่างจากคนชั่ว เพราะคนทำชั่วมีจำนวนมากมายก่ายกอง สัตว์ทำชั่วมีจำนวนมาก ไม่ว่าคนว่าสัตว์มันเป็นบาปเป็นบุญได้ด้วยกัน เป็นแต่เพียงว่าสัตว์เขาไม่รู้ว่าบาปว่าบุญ เขาก็ทำไปตามประสีประสาของเขา แต่มนุษย์เรานี้ยังพอทราบอยู่ได้และทราบอย่างชัดเจนว่าบาปมีบุญมี จึงไม่ควรจะไปทำบาปทำกรรมที่เป็นข้าศึกศัตรูอันใหญ่หลวงแก่ตนของตน ให้สร้างแต่ความดีงามอันเป็นกุศลผลบุญอันยิ่งใหญ่ เป็นเครื่องอุดหนุนตนให้ได้หลุดพ้นจากทุกข์โดยลำดับลำดับ

เราทั้งหลายเป็นชาวพุทธจึงขอให้ระวังภัยสิ่งชั่วซ้าลามก ถึงอยากทำก็อย่าทำ ให้ทำตั้งแต่สิ่งที่ดีงามทั้งหลาย ผลแห่งความดีงามจะพาเราไปสู่ความสุขความเจริญ ที่ท่านแสดงไว้ว่านรกมีกี่หลุมท่านแสดงไว้เพียงย่อๆ มีถึง ๒๕ หลุม นี่ก็เหมือนว่าเรือนจำมีถึง ๒๕ ประเภท ประเภทที่หนักมากที่สุดก็มีจนกระทั่งถึง ๒๕ ประเภท มี สำหรับนักโทษที่จะไปติดตะรางในเรือนจำประเภทนั้นๆ มี สมควรจะติดคุกติดตะรางประเภทไหนเจ้าหน้าที่ของเขาก็คือเจ้ากรรมของเรานั้นแหละ เราไปทำกรรม เจ้าหน้าที่ก็เป็นเจ้ากรรมนั้นแหละ เป็นผู้บังคับเราให้ไปติดคุกติดตะรางในเรือนจำประเภทนั้นๆ ต่างๆ กันเป็นลำดับตามบาปตามกรรมของตน

นี่ฉันใดก็เหมือนกัน สัตว์ที่ไปตกนรกนั้นก็ให้ไปตกนรกตามประเภทของตน ตั้งแต่ นรกมาอเวจีขึ้นมา จนกระทั่งที่สุดของนรก ท่านยกไว้เพียง ๒๕ ประเภท นรกอเวจีนี้สำหรับสัตว์ตัวชั่วช้าลามกมีกรรมหนักกรรมเบาต่างกัน เวลาไปเสวยทุกซึกก็ไปเสวยตามอำนาจแห่งกรรมของตนที่มีหนักเบาเล็กน้อยต่างกันเป็นลำดับ ตั้งแต่ นรกมาอเวจีขึ้นมาจนกระทั่งนรกสุดท้าย พ้นจากนรกแล้วก็มาเป็นเปรตเป็นผี ไม่ได้มาเกิดเป็นมนุษย์อย่างง่าย ๆ นะ พอพ้นจากนรกขึ้นมาแล้วก็มาเป็นเปรตเป็นผีประเภทต่าง ๆ

เปรตมีถึง ๑๓ จำพวกนูนนะไม่ใช่เล่น ๆ **ปรทัตตูปชีวีเปรต** คือเปรตจำพวกที่สามารถที่จะรับผลทานของญาติทั้งหลายที่ทำบุญอุทิศไปให้ได้ มีประเภทเดียว นอกจากนั้นเป็นประเภทที่หมดหวัง ๆ ทั้งนี้ ตัวทำมาแล้วเรื่องกรรมทั้งหลายไม่มีใครมาช่วยแบ่งเบาได้ ไม่เหมือน **ปรทัตตูปชีวีเปรต** นี้มีผู้มาแบ่งเบาให้บ้าง เช่นพวกญาติพวกมิตรของเราทำบุญอุทิศให้ ผู้ล้มหายตายจากไปไปเป็นเปรต **ปรทัตตูปชีวีเปรต** นี้เป็นผู้จะรับได้ ผลอันนี้เรียกว่าแบ่งเบาไป

บางพวกถึงขั้นจากเปรตนั้นไปสวรรค์เลยก็มี เพราะอำนาจแห่งบุญแห่งกุศลที่ญาติมิตรทั้งหลายทำ อุทิศส่วนกุศลไปให้ นอกจากนั้นไม่มีทางที่จะได้รับเลย เปรต ๑๓ จำพวก ๑๒ จำพวกไม่มีทางได้รับ ได้รับ **ปรทัตตูปชีวีเปรต** จำพวกเดียว พวกนี้ได้รับ จตุปัจจัยไทยทานที่ญาติมิตรทั้งหลายทำแล้วอุทิศส่วนบุญส่วนกุศลไปให้ ท่านเหล่านี้ได้รับ ได้รับมากถึงขนาดไปสวรรค์สด ๆ ร้อน ๆ จากภพเปรตกลายเป็นภพสวรรค์ชั้นพรหมขึ้นไปได้เป็นลำดับ มี อย่างนี้ละท่านแสดงไว้ในตำรับตำรา

แต่เราอย่าไปหวังอาศัยให้ญาติมิตรมาทำบุญให้ทานอุทิศให้ เราอยากทำอะไรเราก็ทำเสียเวลามีชีวิตอยู่ เพราะญาติของเราคอยรับรองเราคอยจะส่งเสียเราอยู่ยังมี นี่เป็นความคิดที่ผิด ความผิดเป็นความผิด ความทุกข์เป็นความทุกข์ ให้เราละเสียตั้งแต่บัดนี้ จะไม่มีใครช่วยเหลือเราก็ไม่เป็นทุกข์ เพราะเราไม่ทำบาป บาปก็ไม่มีแก่เรา ให้สร้างความดีงามเสียตั้งแต่บัดนี้ สิ่งเหล่านั้นเป็นสิ่งที่สุวิสัย เป็นเศษเหลือที่ว่าญาติมิตรทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้ นั้น เราอย่าไปหวังความอุทิศส่วนกุศลจากญาติยิ่งกว่าหวังความดีงามจากเราที่อุทิศเพื่อเรา ทำเพื่อเรา อันนี้ดีกว่าสิ่งทั้งหลาย ให้พากันทำ

เกิดมาในชาตินี้เป็นชาติที่เลิศแล้วแหละ ถ้าพูดถึงเรื่องพุทธศาสนาหลวงตาขอพูดตามความสัตย์ความจริง ไม่ได้ดูถูกเหยียดหยามศาสนาใดๆ ทั้งนี้ เราพูดตามหลักธรรม ตามศาสนาที่เป็นของจริงอยู่ในสามแดนโลกธาตุนี้ เฉพาะอย่างยิ่งคือแดนมนุษย์เราศาสนามีมากต่อมาก ศาสนาใดเป็นศาสนาที่เรียกว่าพุทธะแท้ เป็นศาสนาของท่านผู้รู้แจ้งแทงทะลุ สอนบุญเป็นบุญ สอนบาปเป็นบาป สอนตามสิ่งที่มีอยู่ ไม่ลบหลู่ ไม่คว้านุ่นคว้านี้ ไม่สอนแบบมเงาคือพระพุทธรูปของเรา

สอนว่าบาปมีจริง ๆ บุญมี ใครทำบาปเป็นบาปจริง ๆ ใครทำบุญเป็นบุญจริง ๆ ไปสวรรค์ได้จริง ๆ นิพพานได้จริง ๆ แล้วตกนรกหมกไหม้ถึงที่สุดของนรกได้จริง ๆ ถ้าใครฝันคำสอนของพระพุทธเจ้า นี่เรียกว่าสวากขาตธรรมตรัสไว้ชอบแล้ว ออกมาจากจิตใจที่ทรงรู้ชอบเห็นชอบ สว่างกระจ่างแจ้งไปหมด เรียกว่าโลกวิทู คือองค์ศาสดาของเรา นี่เป็นศาสดาของพวกเราชาวพุทธทั้งหลาย ให้ยึดให้หนักแน่น ศาสนานี้เป็นศาสนาที่แม่นยำมาก สอนอะไรไม่มีผิดเพี้ยน จึงเรียกว่าสวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบแล้ว ๆ ไม่มีส่งเสริมเพิ่มเติมหรือตัดออกแต่อย่างใด เพราะเป็นความชอบ พอติบพอดีทุกสิ่งทุกอย่าง คือคำสอนของศาสดาองค์เอกนั้นแหละ

ให้พากันจดจำเอาไว้ไปปฏิบัติ ศาสนานอกนั้นเราไม่พูดถึงแหละ ให้ยึดหลักพุทธศาสนาไว้ให้ดีก็แล้วกัน ศาสนาเหล่านั้นก็เป็นไปตามบุญตามกรรมของใคร ที่ผิดพลาดก็ยึดไป อะไรก็ยึดไป ต้นไม้ภูเขาที่ยึดเป็นศาสนาไป อย่างที่เขาสอนไว้ คนกลายเป็นกลัวตายหาก็ยึดที่ถือไปหาไหว้ตามต้นไม้ภูเขา ตามเจดีย์ร้างอะไรว่าเป็นที่ยึดที่นับถือ เป็นของเหลวไหลทั้งนั้น

สิ่งที่ยึดถือได้ไม่ผิดหวังก็คือพุทโธ อัมโม สังโฆ ดังที่ท่านแสดงไว้ในธรรมว่า พุทธฺณฺจ ธมฺมณฺจ สงฺฆณฺจ สรณฺ คตา.ผู้ใดมาถึงพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์แล้ว ผู้นั้นเป็นผู้ที่จะหลุดพ้นจากทุกข์ได้โดยลำดับโดยไม่ต้องสงสัย การไปพึ่งที่นั่นที่นี้ว่าเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์วิเศษ มันศักดิ์สิทธิ์วิเศษแต่ความสำคัญเจ้าของเฉย ๆ ไปไหว้เจดีย์ร้าง ต้นไม้ใหญ่ ว่าสิ่งศักดิ์สิทธิ์เหล่านั้นจะมาให้ความดีความชอบแก่เรา ต้นไม้ก็เป็นต้นไม้ อัฐิปูนหินทรายที่ก่อเจดีย์ร้างเอาไว้มันก็เป็นอัฐิปูนหินทราย ตั้งแต่ตัวมันเองก็ยังร้าง มันจะติบตีที่ตรงไหน

เอาตัวของเราเป็นเกณฑ์นี้แหละ เอาพุทโธ อัมโม สังโฆ เข้าเป็นเกณฑ์ ให้รักษาตัวนี้ให้ดี ไม่มีอะไรที่จะดียิ่งกว่า โย จ พุทธฺณฺจ ธมฺมณฺจ สงฺฆณฺจ สรณฺ คตา สรณฺ คโต ผู้นี้แหละเป็นผู้ที่จะหลุดพ้นจากทุกข์โดยประการทั้งปวง เพราะเป็นที่พึ่งที่ยึดถืออันใหญ่หลวง เป็นที่แน่นอนใจ ขอให้ท่านทั้งหลายยึดพุทโธ อัมโม สังโฆ ไว้เป็นหลักใจ ยึดสิ่งอื่นสิ่งใดเหลวไหลทั้งนั้น ไม่ถูก ให้ยึดพุทโธคือพระพุทธเจ้าเป็นศาสดาองค์เอก อัมโมคือธรรมชั้นเอกครอบโลกธาตุ สังโฆคือสงฆ์สาวกผู้บริสุทธิ์แล้วเป็นชั้นเอกด้วยกัน เป็นสรณะ ผู้นี้จิตใจจะเป็นสิริมงคลมหายมมงคล ถ้าระลึกพุทโธก็ได้ อัมโมก็ได้ สังโฆก็ได้ เข้าสู่ใจแล้วผู้นั้นเป็นผู้มีราคา ราคาราคาตลอดยืนดินนั้งนอน ไม่มีอริยาบถใดที่จะไม่เป็นมงคล เป็นมงคลทั้งนั้น

ขอให้ยึดนี้เป็นหลัก อย่าไปยึดในสิ่งที่เหลวไหล ยึดมากเท่าไรยิ่งเหลวไหลมากไปเท่านั้น ของไม่ดียึดมากเท่าไรยิ่งเลวลงโดยลำดับ ของดียึดมากเท่าไรยิ่งดีขึ้นไปเป็น

ลำดับ ให้ยึดสิ่งนี้เป็นของดิบของดีเข้ามาสู่ใจ เราจะดีมากๆ ดีสุดยอด คือถึงขั้นบริสุทธิ์ เพราะพุทธโธ ธัมโม สังโฆ ช่วยอุดหนุนเรา ให้พากันจดจำเอา การภาวนาผู้เคยภาวนาอยู่ แล้วก็ให้ดูใจของตน อย่างอื่นอย่างใดไม่รักษายากยิ่งกว่ารักษาใจนะ ใจนี้รักษายากมากที่สุด

เวลามันติดมันตื้นนี่เหมือนข้างไม้มีความงอ ความงอข้างนี้มีแต่ชื่อเฉยๆ ข้างไม้ ฟังเสียงความงอ ไม่ฟังเสียงเจ้าของ ดีไม่ดีมันจะฆ่าเจ้าของด้วยเข้าไปเวลามันตกมัน ข้าง เวลาตกมันโหดร้ายทารุณที่สุด เจ้าของก็ไม่มองดู ดีไม่ดีฆ่าเจ้าของได้ด้วย กิเลสนี้มัน ไม่ได้ถือว่าเป็นเจ้าของเหมือนข้างถือคนเป็นเจ้าของนะ มันไม่ได้ถือที่เราเป็นเจ้าของ มัน ถือว่าเราเป็นข้าศึกต่อมัน เราคือธรรมมีอยู่กับเรา มันไม่ได้ถือธรรมถือเรา มัน จะบีบบัง ฎไถเหยียบย่ำทำลายเราตลอดเวลา

เพราะฉะนั้นเราจึงอย่าไปชื่นใจ อย่าไปชะล่าใจกับเรื่องกิเลสตัณหา ความโลภ โลกเท่าไรไม่มีเมืองพอ เราเคยเห็นไหมคนในโลกที่โลกขนาดไหน เราเห็นชัดๆ ปัจจุบันนี้เราก็เห็น มีความสุขขนาดไหน มีตั้งแต่ความทุกข์ความเดือดร้อน จนหาโลก อยู่ไม่ได้เวลานี้ เวลาตายแล้วไปเมืองผีไม่ทราบจะอยู่เมืองผีไหน เมืองผีไหนเขาจะ รังเกียจ เขาจะไม่ให้อยู่เมืองผีนั้นๆ เหมือนกัน สุดท้ายตกนรกไป ทางด้านนรกจ่านรก ยมบาลของนรกเขาจะรับเข้าในแดนนรกหรือไม่ หรือเขาจะขับไปที่ไหนอีกก็ไม่ทราบ เพราะเป็นคนที่ไม่มีการพิจารณาแล้ว คนเลขขนาดนั้นไม่มีการพิจารณา ไปอยู่กับ คนคนก็ไม่พิจารณา ไปอยู่กับสัตว์สัตว์ก็ไม่พอใจ ไปอยู่ในแดนนรกพวกสัตว์นรก ด้วยกันก็ถูกเบียดเบียนทำลายตลอดเวลา

ตั้งที่มีในธรรมว่าพวกเปรตพวกผีนี้ก็มีเรือนจำเหมือนกัน มีเรือนจำยังงไปเป็น เปรตเป็นผีแล้วก็ยังมีหัวหน้าบังคับบัญชา เปรตผีประเภทอันทพาลยังมี เปรตผี ทั้งหลายที่เขาเป็นผู้ที่อยู่ในชั้นของเปรตของผีเขาก็อยู่ลำบากลำบาก เพราะเปรตผีพวก อันทพาลรังแกบีบบังทำลายเขา ต้องเอาเปรตผีประเภทอันทพาลนี้ไปขังเอาไว้อีก ประเภทหนึ่ง พวกผีเหล่านี้จึงอยู่ได้สบายๆ ถึงขนาดนั้น ลงไปอยู่ในเมืองผีแล้วยังได้ถูก กรงขังขังไว้อีก นุ่น เพราะคำว่าผีนี้อยู่โลกไหนมันมีได้ทั้งนั้น มันอยู่กับหัวใจคน คนไป ทำความชั่ว ในเมืองผีมันก็มีผีชั่วได้ คนไปทำความดีอยู่ที่ไหนก็ดีได้

ให้พากันระมัดระวัง ดีชั่วนี้อยู่กับหัวใจ มันเป็นได้ด้วยกันทุกคนนั้นละ ให้พากัน บำเพ็ญคุณงามความดี เวลามันโหดร้ายจิตมันจะไม่ฟังเสียงเจ้าของ เหมือนข้างไม้ฟัง เสียงความงอข้าง จิตใจไม่ฟังเสียงเจ้าของ คือสติปัญญามันไม่ฟังเสียง สติปัญญาอ่อนกว่า มัน มันเหยียบหัวสติปัญญาไป มีแต่ความสุขเอาเผือกๆ ตามอำนาจของกิเลสตัณหา

สุดท้ายก็เลวๆ จนกระทั่งสุดท้ายจริงๆ หมดยุคหมดยุคแต่ยังไม่ตาย ตายแล้วจมไปเลย เราเป็นผู้ถือพุทธศาสนาให้พากันรักษาไว้ให้ดี ฟังแล้วให้เข้าถึงจิตถึงใจ

วันนี้เป็นวันมงคลมหามงคล อาจารย์ทฤษฎีท่านเป็นต้นเหตุแห่งการมหากุศล ได้คิดเฉลี่ยแผ่การบุญการกุศลถึงบรรดาพี่น้องทั้งหลายได้มาสร้างบุญสร้างกุศล เพื่อชาติบ้านเมืองของเราด้วย นี่เป็นส่วนย่อย ส่วนใหญ่คือเพื่อเรานั้นแหละ เราไปสร้างเงินบาทหนึ่งก็ตามสองบาทก็ตามจะเป็นสมบัติของเราในเรื่องบุญกุศลโดยแท้ ส่วนสมบัติอันนั้นก็เป็นผู้อื่นที่จะใช้สอยไปจากผลทานของเรา จากทานของเรา ส่วนบุญส่วนกุศลนี้เราจะต้องได้รับวันยังค่ำ

ท่านพาสร้างนี่ก็นับว่าเป็นมหามงคลแก่พวกเราทั้งหลาย วันนี้เป็นวันมงคลมหามงคล โดยท่านอาจารย์ทฤษฎีท่านเชื่อเชิญท่านทั้งหลายมา มีจำนวนมากมาย นายกรัฐมนตรีก็มาวันนี้ ท่านมาแล้วท่านรีบกลับไปเสีย นายกรัฐมนตรีนั้นก็ปลุกศิษย์ของอาจารย์ทฤษฎีนี้แล เคยบวชมาอยู่วัดตมศรีชมพูนานสองปีผ่านมานี้ เวลาท่านเป็นนายกฯท่านก็มาในงานนี้ แต่ท่านก็รีบกลับไปเพราะภาระของนายกฯมันทั่วแผ่นดินไทยนี้ท่านก็กลับไปต้อนรับเจ้าฟ้าชายฯที่ปัตตานี ท่านจึงอยู่นานไม่ได้ ถึงอย่างนั้นท่านก็แสดงน้ำใจมาถึงพวกเรา จนกระทั่งมาถึงงานนี้จนได้นั้นแหละ

งานนี้จึงเป็นงานใหญ่ไตรโอรุฐาน เป็นงานมหากุศล ขอให้พี่น้องทั้งหลายระลึกไว้เป็นขวัญใจของตัวเอง ท่านอาจารย์ทฤษฎีท่านพาสร้างบุญสร้างกุศล ท่านไม่ได้พาสร้างบาปนะ ท่านพาสร้างบุญสร้างกุศล นานๆ จะมีทีหนึ่ง ไม่ใช่วันนี้ก็มี สร้างบุญวันนั้น สร้างบุญวันนี้ จนหามากินมาใช้ไม่ได้ เอาไปสร้างบุญหมด ท่านไม่ได้เคยทำ พระพุทธเจ้าองค์ใดก็ไม่เคยมีที่ว่าพาญาติโยมสร้างบุญจนหมดเนื้อหมดตัว ศาสนาพระพุทธเจ้าองค์นั้นก็ไม่มี องค์นี้ก็มี ตั้งแต่กับแต่กัลป์ไหนมา

พระพุทธเจ้าไม่ได้เป็นนักกอบโกย ให้คนมาสร้างบุญสร้างกุศลจนหมดเนื้อหมดตัว เจ้าของไม่ได้อยู่ได้กิน แล้วก็ตกรอกไปอีก เพราะเป็นความทุกข์ความลำบาก เพราะการยกโทษพระพุทธเจ้าว่าให้ไปทานให้หมด จนเป็นบาปเป็นกรรมตกรอกหมกไหม้ อย่างนี้ไม่เคยมี มันเป็นเรื่องของจิตใจของเรา มันหึงมันหวง มันตระหนี่ถี่เหนียว มันไม่อยากจะบุญให้ทานต่างหาก อย่าไปตำหนิพระพุทธเจ้านะ ให้ตำหนิตัวตระหนี่ถี่เหนียว อยู่ในหัวใจของเรา มีมากมีน้อยก็เป็นสมบัติของเราโดยแท้ เรามีสิทธิจะได้ใช้จ่ายในทางไหนให้คิดด้วยสติปัญญาให้ดี

สิ่งใดที่เราจะใช้จ่ายไปให้มีเหตุมีผล ใช้จ่ายไปเพื่ออะไร เราเก็บไว้เพื่ออะไร เช่นเพื่อการเจ็บไข้ได้ป่วยปวดหัวตัวร้อนเวลาจำเป็นมี แล้วการอยู่การกินของเราก็มีประจำวัน เราเก็บไว้เพื่อสิ่งเหล่านี้ แล้วจ่ายไปเพื่ออะไร เพื่อสงเคราะห์สงหาโลกสงสาร

ที่มีความจำเป็นทั่วหน้ากัน ควรจะช่วยกันได้แค่นั้นก็ช่วยกันไปๆ นี่เรียกว่าเก็บไว้และ
ใช้ไปด้วยความถูกต้องดีงามตามอรรถตามธรรม

ไม่ใช่สรุ่ยสร่าย อะไรมาก็คว้ามับๆ ถือว่าตัวมีเงินๆ แล้วจ่ายไปๆ จนกลายเป็น
คนฟุ้งเฟ้อ ลูกหลานเกิดขึ้นมาก็เป็นลูกหลานที่ฟุ้งเฟ้อเห่อเหิม เห็นพ่อแม่พาเป็นบ้า
เขาได้ อะไรคว้ามับๆ ชื่อ ลูกหลานเกิดขึ้นมาก็ชื่อ แล้วบางรายมันอาจจะสั่งซื้อตั้งแต่มัน
อยู่ในท้องแม่ หนุอยากได้รถยนต์นะแม่ จะว่าอย่างนั้น มันสั่งแม่ตั้งแต่ยังไม่เกิด แม่หนุ
อยากได้รถยนต์ ให้เตรียมรถยนต์ไว้ให้หนูสักสามคันนะ หนูเอาแค่สามคันก่อนเพราะ
แรกเกิด ถ้าต่อไปนั้นหนูจะเอาสักสิบคันขึ้นไป อายุมากเท่าไรหนูจะเอาให้เป็นร้อยคัน
สั่งไว้แม่

ลูกคนนี้ก็สั่งแม่คนนั้น ลูกคนนั้นก็สั่งแม่คนนี้ ลูกในเมืองไทยเรามีก็แม่ แล้วมีก็
ลูก มันสั่งแม่ แม่เลยจะตายก่อนลูกที่เกิดมาเอารถยนต์ อย่าให้มีในเมืองไทยเรา นี่คือ
ความฟุ้งเฟ้อเห่อเหิม ลูกก็เลยตามแม่ เอาแม่เป็นตัวอย่าง แล้วก็มาสั่งหารแม่ให้ตาย
ด้วยลูกนั้นแหละ เพราะแม่สอนวิชาให้ลูก ลูกก็มากวนแม่ เวลาตายให้แม่เอารถยนต์มา
ให้สักห้าคันหกคัน ฟุ้งซันความฟุ้งเฟ้อ ไม่เป็นของดี ให้ท่านทั้งหลายจำไว้

เราเกิดมาแต่พ่อแม่ปู่ย่าตายายของเรา ก็ไม่เคยมีรถยนต์กลไกอะไรนักหนา
มากมายอย่างปัจจุบันนี้ เมื่อเวลามีก็ให้เอามาใช้ตามความจำเป็น เป็นความสะดวกแล้ว
ดีงามแล้วที่เราเอามาใช้พอดิบพอดี แต่ใช้เพื่อความฟุ้งเฟ้อเห่อเหิมแม่เด็กอยู่ในท้องที่
ยังไม่เกิดก็สั่งแม่ให้หารรถยนต์ หารรถไฟ หารเครื่องบินทุกสิ่งทุกอย่างไว้ให้ลูกคน
หนึ่งๆ แม่ตาย มีลูกก็คนแม่นี้ตาย ลูกคนนั้นเลยยังไม่ได้เกิดมาได้รับรถยนต์เครื่องบิน
กลไกต่าง ๆ ความฟุ้งเฟ้อเห่อเหิม เครื่องฟุ้งเฟ้อเห่อเหิมต่างๆ ลูกเลยยังไม่ได้แล้วแม่
ก็ตายก่อน นี่เรียกว่าลูกสั่งหารแม่

เราจะเป็นลูกประเภทไหน ถ้าเป็นลูกประเภทสั่งหารแม่ก็ดังที่พูดอยู่เวลานี้ ถ้า
เป็นลูกที่จะมาเป็นคนค้าชู้ชู้ดหนุนแม่แล้วก็ให้เป็นลูกที่ดี เป็นแม่ของลูกก็เป็นแม่ที่ดี มี
คติตัวอย่างสอนลูกสอนหลานให้เป็นคนดี อย่าให้เป็นคนฟุ้งเฟ้อเห่อเหิมเป็นบ้าเหมือน
แม่เหมือนพ่อที่เป็นมาแล้ว แล้วจะสอนลูกให้ทำลายแม่ในท้องอีกนะ คนนั้นอยากได้
รถยนต์ คนนี้อยากได้รถไฟ คนนี้อยากได้เฟอร์นิเจอร์ พ่อแม่มันเคยสอนไว้อะไร
เราก็ไม่รู้ หลวงตาบ๊วเป็นคนบ้านนอกไม่รู้ว่าเฟอร์นิเจอร์คืออะไร คือเครื่องสั่งหารคน
เข้าใจไหม เราพูดได้เท่านั้น

ให้พากันจำเอา อะไรให้รู้จักประมาณ ธรรมพระพุทธเจ้าไม่มีอะไรที่จะฟุ้งเฟ้อ
เห่อเหิม ขึ้นต้นอัปปัจจนตามักน้อยที่สุด หากเป็นความจำเป็นอะไรก็ค่อยยับขึ้นไป สน
ตุลฐี คำว่ามักน้อยที่สุดในธรรมที่เหมาะสมกับเราที่อยู่ในครอบครัวเหย้าเรือน ให้

ประหยักรักษาให้ดี ก็คือความมกน้อยที่สุด ให้เป็นผู้มีผิวเดียวเมียวเดียว อย่ามีสองเป็นอันขาด นี่ถูกต้องกับบรรดกับรรหมที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนไว้เรียบร้อยแล้ว อัปปัจจตา ความมกน้อย ให้มีผิวเดียวเมียวเดียวเท่านั้น ผากเป็นผากตายกับผากคนนี้เมียคนนี้ ทั้งผัวทั้งเมียนี้จะอยู่เย็นเป็นสุข

แม้จะทุกข์จนชั้นแค้นขนาดไหนจิตใจไม่ได้มีห่อเหี่ยว ไม่ได้มีแตกร้าง ไม่ได้มีความเป็นพินเป็นไฟเผาไหม้กันระหว่างผัวเมีย ผัวเมียคู่นั้นก็เป็นสุข ถึงจะมีมากมีน้อย ทุกข์ก็ทุกข์ไปด้วยกัน สุขไปด้วยกัน เอา เป็นตายก็เป็นไปด้วยกัน ผัวเมียคู่นั้นเป็นผัวเมียที่มีความสุขความเจริญ แต่ผัวเมียที่มีความฟุ้งเฟ้อเห่อเหิม ผัวได้เมียสิบคน เมียได้ผัวห้าคนหรือสิบคนมาแข่งกัน นี่คือไฟเผาโลก เศรษฐีประเภทนี้เศรษฐีสังหารตน ดังที่ท่านแสดงไว้แล้วในรอกอเวจี เราไม่เอามาพูด มันเสียเวลา มีตัวอย่างมาแล้วนะ

นี่ละความมั่งมีศรีสุขทำให้คนลืมนิ้ว เศรษฐีก็เลยจมไปด้วยความมั่งมีของตัวเอง ความมั่งมีเลยเป็นพินเป็นไฟเป็นยักษ์เป็นผีมาทำลายตนเองได้ เพราะความลืมนิ้ว เราอย่าให้ลืมนิ้ว มีก็ทราบว่ามี สิ่งนี้เกิดที่หลังเรา เราเกิดมามีแต่ตัวล่อนจ้อน แต่งตัวในหลักธรรมชาติเท่านั้นเอง พอเกิดมาเจอนั้นเจอนี้ก็ให้ใช้ตั้งแต่สิ่งที่พอดีงาม ให้เป็นความสุขความสะดวกสบายแก่เราเพียงเท่านั้น อย่าให้เกิดความฟุ้งเฟ้อเห่อเหิมที่จะเป็นพินเป็นไฟมาเผาหัวใจเรา เผาสมบัติเงินทองข้าวของ มีเท่าไรฉิบหายไปหมด ไม่มีอะไรเหลือ

ให้พากันจำเอานะ บรรดาพี่น้องทั้งหลายที่มาวันนี้ได้มาฟังเสียงอรรถเสียงธรรมนี้ละเสียงอรรถเสียงธรรมท่านพูดอย่างนี้ ท่านไม่ได้พูดแบบเตลิดเปิดเปิง พูดให้รู้จักประมาณทุกอย่าง อย่างที่ว่าอัปปัจจตามีความปรารถนาน้อย ผัวเดียวเมียเดียวเท่านั้น ท่านทั้งหลายจะเป็นสุขทั้งครอบครัวเหี้ยเรือ่น ทั้งประเทศไทยของเรา ถ้าลงคนหนึ่งมีสองคนหนึ่งมีสามแล้วแตก ครอบครัวเหี้ยเรือ่นอยู่กันเป็นสุขไม่ได้ ถ้าต่างคนต่างผากเป็นผากตายต่อกัน นี่ละกองทรัพย์สมบัติกองความสุขภายในใจจะเกิดขึ้นที่ตรงนี้ ไม่ได้เกิดที่เงินทองข้าวของที่มีมาก ซึ่งอันนั้นหมุนไปไหนก็ได้ เป็นไฟมาเผาเราก็ได้ ถ้ามีธรรมแล้วธรรมนี้ละเป็นสมบัติอันล้ำค่า

ให้พากันปฏิบัติตัวให้พอเหมาะพอดี อย่าให้เป็นอย่างที่เขาพูดในกัรตุณ กัรตุณเขาวามีผู้ชายคนหนึ่งลักษณะดุนั้นคือๆ อยู่ในกัรตุณ เขาเขียนรูปลักษณะคือๆ แล้วจุดธูป บู๊ใหญ่หนึ่งอยู่บนศาลเจ้าข้างบนนั้นละ ทางนี้ก็ไปนั่งจุดธูปอยู่ข้างล่าง เป็นอะไรหลานเป็นทุกซ่ออะไรมาละ เห็นมาจุดธูปจุดเทียน ทุกข์มากที่สุดแล้วบู๊เอ๊ย ทุกข์มากเพราะอะไร เพราะปฏิบัติตามปุนั้นแหละ ปุ๊สอนว่ายังงี้ถึงต้องได้รับความทุกข์ขนาดนี้ ปุ๊ไม่ได้สอนคนให้เป็นทุกข์นี่นะ ปุ๊สอนว่าให้มีความปรารถนาน้อย แล้วเธอไปทำยังงี้ถึงได้เป็นทุกข์ ไปมีเมียน้อย นั้นนะเห็นไหม สอนให้ปรารถนาน้อยมันพาตไปมี

เมียน้อย มันก็เป็นทุกข์ ปู่ไม่มีทางไป แฮ้อ เท่านั้นพอ ให้ไปหาเมียน้อยนะพวกนี้ แล้วหาตัวน้อยนะ จะได้จับคู่กันทั่วโลก ใช้ได้ไหมละ

วันนี้เทศน์แต่เพียงเท่านั้นละ สรุปความเป็นมหามงคลที่สมบัติทั้งหลายนี้ ท่านทวยเป็นผู้ดำริขึ้นมา ในวงกรรมฐานสายพ่อแม่ครูจารย์มั่นมีอยู่ทุกแห่งทุกหน วัดนั้นๆ ทำบุญอันนั้นๆ เพื่อช่วยชาติๆ อันนี้ก็วัดดงศรีชมพู ท่านทำนั้นก็เพื่อช่วยอะไร เพื่อช่วยชาติบ้านเมืองของเรานั้นแหละ แล้วช่วยศาสนา ช่วยหัวใจคนได้สร้างบุญสร้างกุศล วันนี้ท่านเป็นต้นเหตุที่สร้างมหากุศลขึ้นมาให้เราทั้งหลายได้เห็น นับว่าเป็นสิริมงคลแก่เราทั้งหลายไม่น้อย ให้ถือเป็นคติตัวอย่าง ครูบาอาจารย์ก็สอนลูกศิษย์ลูกหาไปอย่างนั้น

วันนี้ก็เทศนาว่าการเพียงเท่านั้น เทศน์มากกว่านี้รณัฐสิกมันโปเก เครื่องมันขัดมันข้อง เราจึงได้หยุดธรรมเทศนาเพียงเท่านั้น เพราะเกี่ยวกับเรื่องธาตุเรื่องขันธ จึงขอความสวัสดิ์จึงมีแก่บรรดาพี่น้องทั้งหลายโดยทั่วกันเทอญ

รับชมรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตาที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุเสียงธรรม *FM 103.25 MHz*